

οἷτινες δὲν ἐδιστάσαμεν νὰ προβῶμεν εἰς τὰ ἔσχατα κατ' ἄνδρὸς οὕτινος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραγνωρίζωμεν καὶ τὰς μεγάλας ἀρετὰς αἷτινες εἶχον συμπλεχθῇ μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἁλλεψιών του, ἡμεῖς βλέπομεν ὡς βλάκες σήμερον τὴν Αὐστριακὴν ἰδέαν κρατυνομένην, καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν τουρκικῶν ὕδρεων θεωροῦμεν Βουλγάρους καὶ Ρουμούνους σκυλεύοντας τὰ ναυάγια τῆς πατρίδος ἡντινα ἀμέριμον καὶ παρθένον ἤξιον ὑπὲρ τῆς 'Ελλάδος ὁ Ὅθων καὶ ἡμεῖς ὅλοι μετὰ τοῦ Ὅθωνος. Ὡ ἐποχαί! ἡλλάξαμεν πολὺ ἔκτοτε καὶ φεῦ! ἡλλάξαμεν ἐπὶ τὰ χεῖρω. Εἴχομεν τότε τὴν ἀγνότητα τῆς ἰδέας ὡς ὁδηγόν, σήμερον ἔχομεν τὴν κτηνωδίαν τῆς ὕλης. Τότε εἴμεθα μετὰ τοῦ βασιλέως μας καὶ ὀλίγον ποιηταί, σήμερον ἀπέβημεν θετικοί, ἀλλὰ θετικοὶ πλείοτερον παρ' ὅσον ἐμπρέπει εἰς τίμιον καὶ εὐαίσθητον Ἔθνος.

Ἡ μελέτη τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἐπισταμένη τοῦ παρόντος στάθμισις, δύναται νὰ διανοίξῃ τοῦ μέλλοντος τὸν πέπλον. Ἐκαστος πολίτης ἔχων ἤδη τοὺς γνωστούς ὁρους το παρόντος ὡς καθορίσῃ ἂν τολμᾷ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος του.... Παρελάδομεν τὴν Πατρίδα μας ἐρείπιον καὶ τὴν βλέπομεν ἀνθοῦσαν ἐξωτερικῶς. Νομίζομεν ὅτι ἐπροοδεύσαμεν. Εἶναι ψεῦδος. Τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο τῆς Πατρίδος ὅπερ μᾶς ἐκληρονόμησαν οἱ πολεμισταὶ πατέρες μας ἦτο Παρθενῶνος ἐρείπιον ἡ δὲ ἐξωτερικὴ λαμπρότης τῆς ἀμάχου 'Ελλάδος εἶναι λαμπρότης τάφου ἐγκλείοντος σαρπίαν. Ἐν ἡ ἐγκέντρωσις τῆς ἀφιλοτιμίας λογίζεται ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς νέας ζωῆς τῆς 'Ελλάδος, πρὸς Θεοῦ συμπολιταὶ νὰ τὴν παύσωμεν, ἐὰν αὐτῆς καταστροφικῆς δύναται νὰ βλαστήσῃ καὶ πάλιν ἡ ἀρχαία τοῦ πολίτου ἀρετή.

Julius

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ὁ Θεσσαλικὸς Σύλλογος τῆς Κωνσταντινουπόλεως στέλλει συγχαρητήρια ἔγγραφα πρὸς τὴν Δ. Ἐξοχότητα τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἐντρέπεται νὰ υπογράψῃ μὲ ὄλον τὸ ὄνομά του, θέτει δὲ μόνον τὰ ἀρχικά του στοιχεῖα, ἀλλὰ τὸ Ἑθνικὸν Πνεῦμα δὲν ἐντρέπεται νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἔγγραφον ὅπως ἔχει.

Ὁ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου Ἐγερσις ἀγορεύσας, κατὰ τοῦτο μόνον ἦτο σύμφωνος πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ συλλόγου, ὡς διεγερτικὸς . . . ὕπνου.

Ὁ ἐν Πάτραις πολιτικὸς σύλλογος τῶν Καλαβρυτινῶν ἡ Λαθρα προτείνει ὡς ὑποψήφιον τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν τῶν τέως εἰσαγγελεῖα τῶν Ἐφετῶν κ. **Γεώργιον Α. Πετιμεζᾶν**. Ἡμεῖς περὶ τοῦ κ. Πετιμεζᾶ δὲν θὰ εἰπώμεν σήμερον οὐδὲ λέξιν. Τὴν λέξιν μας τὴν εἴπομεν ἄλλοτε εἰς τοὺς συγχρόνους χαρακτηῖρας. Δὲν πιστεύομεν δὲ ὅτι οἱ Καλαβρυτινοὶ ἐλησμόνησαν τὴν ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει πολιτείαν αὐτοῦ. Καὶ θὰ εἶναι μάθημα διὰ τὸν Κουμουνδοῦρον νὰ στείλουν ἐντὸς τῆς βουλῆς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ὡς ἀπλοῦς εἰσαγγελεὺς ἡτοιμάζετο νὰ τὸν παραπέμψῃ. Τὰ Καλαβρυτα θὰ ἔχουν οὕτω καὶ πάλιν τὸν βουλευτὴν των.

Ὁ ἴδιος σύλλογος διὰ τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματός του ἐπιδοκιμάζει *πληρέστατα καὶ καθ' ὁλοκλήριαν τὴν ἐν τῇ διαλυθείσῃ βουλῇ πολιτείαν τοῦ βουλευτοῦ κ. Ἀριστί-*

ΒΥΡΩΝΕΙΑ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩΙ.

(Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις).

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ἀνέτειλεν ἡ 25 Ὀκτωβρίου, κ' ἐνόμιζες ὅτι ἦτο ἡ ὥρα ἡ ἐκείνη προγεγραμμένη, ἡ 27 Σεπτεμβρίου ἐπαναζήσασα. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐξώστου μου κατοπτεῦω βασιλικῶς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κίνησιν. Τὰ ἐπαρχιακά μου ὦτα ἀπὸ καιροῦ ἐθισθέντα πρὸς μόνας τὰς δξείας ὑλακὰς τῶν πλανοδίων ἐμπορίσκων, ἀνασκιρτῶσι πρὸς τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τοῦ σώματος τῶν ναυτῶν τῆς 'Ελλάδος διαβαινόντων ἐκεῖθεν. Συρρέουσι πρὸς τὸ Ἡρώων καθ' ἑμίλους κύριοι, ἄνθρωποι, κυρίαί, γυναῖκες, κοριτταί, καὶ παιδιὰ. Συλλαμβάνω διάλογον δύο παιδιῶν:— Πόσο χρονῶν θὰ ἦτανε τώρα ὁ Βύρων, ἂν ἐζοῦσε; — Αἱ! καμμιά ὀγδοηνταρτά... — Καλλίτερα ποῦ πέθανε! ἂν ἐζοῦσε, θὰ βλέπαμε τώρα αὐτὰ ποῦ βλέπομε; — Καὶ γραιὸν

τίς ὑποσκάζουσα ἐμονολόγει:—Οὐμ! Ποιὰ εἶναι ἐκεῖνη ἡ Ἀνδριάνα, ποῦ τὴν ἔχουν μαζὴ του; καμμιά ἀγαπητικὴ τοῦ τάχα; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἀνδριάντος... Πολλὰς δουλίτσας εἰσὶν ἐρατεινὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς δεσποῖνας των καὶ τοῦτο μὲ πείθει ὅτι ἡ θεία Πρόνοια εἶναι τυφλωτέρα τοῦ ἔρωτος.—Βαδίζω πρὸς τὰ Ἡρώα. Αἱ δύο σημαῖαι μεγάλαι, ἐν ἐλιγμοῖς καλλιτέχνους περιπτυσσόμεναι τὸν Ἀνδριάντα μετὰ τὴν κωμικὴν σινδόνην εἰσὶ τρόπον τινὰ αἱ πρῶται χαραυγαὶ τῆς ἀποκαλύψεως. Ἡ ἀνθοζυμωμένη πατρὶς τοῦ Σολωμοῦ μὲ τὰ μπουκέτα της, ἀφθόνως ἐκεῖ ἐσπαρμένα, ἀπονέμει τὸν κάλλιστον φόρον εἰς τὴν διακόσμησιν τοῦ ἄλλως φαλακροῦ κήπου. «Ἐδῶ δύναται τις, ὡς λέγει που ἡ κ. Στάελ, εἰς μίαν τῶν βλεμμάτων του ριπὴν νὰ συλλάβῃ ὁλόκληρον κόσμον δόξης.» Βλέπεις πενιχροὺς τάφους, καὶ ἀναπολεῖς μεγάλα ὀνόματα, ὡς βλέπων τις τὴν νύκτα ὡς κόκκους τοὺς ἀστερας, ἐνθυμεῖται τοὺς κόσμους τῆς Ἀστρονομίας. Ἀριστερόθεν ἐπὶ ὑψώματος διασώζεται ὑπὸ σχῆμα σιδηροῦ πλαισίου λείψανον τοῦ πρώτου τυπογραφικοῦ πιεστηρίου, ὅπερ ἐκόμισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ πρωταθλητὴς τῆς ἐλληνικῆς δημοσιογραφίας ὁ

δου Οικονόμου, *εκφράζει* δὲ *λύπην* ἐπὶ τῇ ἀπο-
παύσει του τοῦ *ν'* ἀποδυθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς
υποψήφιος βουλευτῆς *Καλαβρυτῶν*.

Ἀλλ' ἂν ὁ Σύλλογος *εκφράζει* τὴν λύπην του ἡμεῖς *εκφρά-*
ζομεν τὴν χαρὰν μας. Διότι ὁ κ. Οἰκονόμος ἀποτελεῖ ὅλων
ἰδίαν προσωπικότητα, ἕνεκα τῶν ἀρχῶν αἱ τόσον εὐθαρσῶς
ὑπεστήριξαν ἐν τῇ Βουλῇ. Καὶ ἂν σεῖς κύριοι *Καλαβρυτινοί*
ἀνεγνώσατε τοὺς λόγους του ἡμεῖς ἐδῶ καὶ τοὺς ἠκούσαμεν.
Σήμερον δὲ ὅποτε πράκεται περὶ τῶν ἀρχῶν τούτων ἴσα
ἴσα ὁ ἀγῶν, ἡμεῖς θέλομεν τὸν κ. Οἰκονόμου ἐδῶ συναγω-
νιζόμενον μεθ' ἡμῶν, ὑπὸ τὴν ρίνα ὅλων ἐκείνων τῶν φαύ-
λων οἱ ὅποιοι τρέμουσι τὰς ἀρχὰς αὐτάς. Ὁμολογήσατε δὲ
ὅτι ἂν τὸ ἔθνος εἶναι κατ', τὸ ἔθνος τοῦ κατ' αὐτοῦ εἶναι
αἱ Ἀθῆναι καὶ πρέπει νὰ γνωσθῇ ἐδῶ κατὰ πόσον ἐννοοῦ-
μεν ἀπὸ ἀρχὰς καὶ κατὰ πόσον δὲν διεφθάρημεν τελείως.

Ἐννοοῦμεν λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ἐκθύμως ἡ ἐν Ἀθῆ-
ναις ὑποψηφιότης τοῦ κ. **Ἀριστείδου Οἰκονόμου**—
ἐκθύμως δὲ σημαίνει ἀποτελεσματικῶς. Τὰς ψήφους τῶν
Κουμουνδουρικῶν δὲν τὰς θέλομεν. Τὰ μαῦρα τῶν σήμερον
εἶναι τιμὴ. Ζητοῦμεν ὅμως τὰς ψήφους ὅλων τῶν τιμίων
πολιτῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ νομίζομεν ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ
ὅποιος θὰ διεξαχθῇ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Οἰκονόμου, εἶναι
τιμὴ διὰ τὴν νεολαίαν μας νὰ προηγηθῇ. Ἄν ὑπῆρξέ ποτε
ἐκλογικὸς ἀγῶν ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ οἱ χλιαρώτεροι ψηφίζουν
ἀρχὰς αἱς κολακεύομεθα ὅτι ὁ σημερινὸς εἶναι ὁ μόνος.

Καὶ ἀπὸ τοιοῦτον ἀγῶνα ὅταν ἐξέλθῃ μία ἐπιτυχία ὡς
ἡ τοῦ κ. Οἰκονόμου σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη λαὸς εἰς ὃν
δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ. Ὁ αὐτὸς καὶ πάλιν.

Καὶ ἄλλο. Ὅταν ἐνθυμούμεθα τὸ ἐξοχὸν εἰσαγγελικὸν
παρελθόν τοῦ κ. Οἰκονόμου, αἷς λέγομεν, κύριοι ἐκλογεῖς
Ἀττικῆς ἐκλέξατε τὸν κ. Οἰκονόμον βουλευτὴν σας διὰ νὰ
εὐρώμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἐν τῇ Βουλῇ εἰσαγγελέα μας.

Πάντοτε αὐτοὶ οἱ ξένοι θὰ μᾶς ἀνακαλύπτωσι τοὺς ἐγ-
χωρίους θησαυροὺς μας, τὰ Προπύλαια, τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀ-
γαμέμνονος, τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου καὶ τὸν Ἑρμῆ τοῦ
Πραξιτέλους· ἡμεῖς—οἱ ντόπιοι—μόλις κατορθώνομεν μετὰ
πολλοῦ κόπου νὰ ἐξιχνιάσωμεν τοὺς θησαυροὺς τῶν ὀθῶν
καὶ τοῦ κ. Βλαχάνη· τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι μετὰ τὸν
Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους, τὰ ἐνώτια τῆς Κληταιμνήστρας
καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπὶ τέλους
ὑπὸ τὴν γῆν τεταμμένα, αἱ τελευταῖαι γερμανικαὶ ἐφημε-
ρίδες ὡς γράφει τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἀνεκάλυψαν καὶ τὸν
Πρόεδρον τῶν ἐν Τρικάλαις Πρωτοδικῶν κ. Δέδην, ῥηξικέ-
λευθον συγγραφέα εἰς τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν, τὸν δὲ κ.
Ἀσώπιον, τὸν γελῶντά μας ἄνθρωπον, νέον Pasteur, ἔ-
χοντα εἰδικὰς γνώμας καὶ θεωρίας περὶ οἴνων. Καὶ ἡμεῖς
ὡς τώρα περὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀνακαλύψεων νὰ μὴ γνωρί-
ζωμεν τίποτε, παρὰ ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ὡς δικαστὴς στέλ-
λει ἀνθρώπους εἰς τὰς φυλακάς, ὁ δὲ δεύτερος εὐχαρίστως
καταναλίσκει τοὺς ὠραίους οἶνους ὅταν μάλιστα συνοδεύ-
ωνται ἀπὸ ὠραίους ἴνας . . . γυναῖκων.

Ἄν ἡ φίλη *Παλιγγενεσία* ἔκαμεν ὡς λέγει τὸ καθῆκόν
της ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ τοῦ Σκουζέ, τότε βεβαίως τὴν ἐξαι-
ροῦμεν τῆς ἀρᾶς ἡμῶν ἐναντίον τοῦ λοιποῦ τύπου ἐπὶ ἐγ-
κληματικῇ νωθρότητι εἰς τόσον ἀκροσφαλὲς κοινωνικὸν ζή-
τημα. Τοῦτο μόνον λέγομεν ὅτι προκειμένου περὶ τόσον
σπουδαίας δίκης ἐν Εὐρώπῃ, ὅχι ὁ *Χρόνος* τοῦ Λονδίνου ἢ

ἐνθους Συντάκτης τῶν Ἑλληνικῶν Χρονικῶν, οὕτινος κύ-
πτων φιλῶ τὸ ὄνομα ἐκεῖ ἀναγεγραμμένον. Ὡ Μάγερ! ὁ-
σάκις ῥίπτω βλέμμα ἐπὶ τῶν *Χρονικῶν* σου διστάζω, ἂν
ἀναγινώσκω ἐφημερίδος εἰδήσεις ἢ μετὰφρασιν Ὀμηρικῶν
σελίδων. Ἐδῶ ἐκράτησες ὡς *τρομπῶνι* τὴν γραφίδα σου,
ἐδῶ κατέστης ἥρως, ἐραστής, σύζυγος, καὶ ἐδῶ ἐν τῇ ἐξόδῳ
ἀπέθανες!—Ἐκαστος πλάτανος τοῦ κήπου εἶναι καὶ μία
σελίς λευκώματος, ἐφ' ἧς ὡς ποίημα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτα-
παρνήσεως ἡ εὐγνώμων μνήμη ἀνέγραψε τὸ ὄνομα ἐκάστου
φιλέλληρος ἐκ τῶν συνδεσάντων τὴν μοῖραν τῶν μετὰ τὸ ἀ-
γωνιζόμενον Μεσολόγγι.

Εἰς τὴν ἀγίαν μνήμην των, Πατρίς μου ὀπλὰ φέρε!

Τὸ Μεσολόγγι, ὅχι πλέον τὸ ἀγωνιζόμενον, ἀλλὰ τὸ θεώ-
μενον καὶ χαῖνον, εἰσέρει μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν κήπον. Ἐπὶ
τῶν προσώπων ἀπάντων εἶνε ἰζωγραφισμένη ἡ ἐνάρετος
ἐκείνη σπουδὴ τῶν χωρούντων πρὸς πλούσιον συμπόσιον.
Ἡ θεὰ τῶν μικρῶν μαθητῶν τῶν σχολείων μας ἀνθοστου-
λίκτων καὶ εὐκόσμων ἐν γραμμῇ πρὸ τοῦ ἀνδριάντος ἐνθυ-

μίζει μοι τὸν τελευταῖον ἔρωτα τοῦ Βύρωνος ἐν Μεσολογγίῳ
πρὸς τὴν μικρὰν ὀθωμανίδα Χατιζέ, ὀλιγώτερον γνωστὸν
τοῦ τελευταίου ἄσματος του.—Ἰδοὺ χρυσὴ εὐκαιρία ν' ἀπο-
χορτάσω ἡσύχως τὰς γυναῖκάς μας, ἢ τὸ ὠραῖον *φύλλον*,
ἂν δὲν ἀπεκάματε ἀκούοντες καὶ βλέποντες τὴν φρεσίν,
ὅλας, ἐν θέσει κι' ἐδῶ προνομιοῦχοις, ἀπὸ τῆς προθυμο-
τέρας, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, περιπατητρίας, μέχρι τῆς αὐ-
στηροτέρας ἐρημίτιδος τῆς ἐστίας, ἀπὸ τοῦ πτωχοτέρου
φακιολλοῦ, μέχρι τοῦ φιλαρεσκοτέρου πιλιδίου. Τινὲς δ' ἐξ
αὐτῶν ἀδυνατῶσι νὰ κατασιγήσωσι τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν,
διότι κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὸ ἡμερολόγιον τῆς ζωῆς των
πρὸς ταῖς δύο ἐτησίαις περιπατητικαῖς αὐτῶν ἐξόδοις τῆς
Ἀναστάσεως καὶ τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἁγίου Συμεῶν πλουτι-
σθήσεται καὶ μετὰ τρίτην, τῶν Ἀποκαλυπτηρίων. Ἀποστρα-
φεῖς μετὰ μίαν ἢ δύο ὀφθαλμοβολὰς τοῦ λοιποῦ ἐορτασί-
μου τῶν θεατῶν ὁμίλου, καὶ παρορῶν τοὺς ἐν τέλει τελευ-
ταίους χωροῦντας δι' ἐπισήμου βήματος πρὸς τὴν τελετὴν,
ἅπαντας, ἀπὸ τοῦ πύλου τοῦ κ. Νομάρχου, πύλου γελωτο-
ποιοῦ, μέχρι τῆς *βαλλάδας* τοῦ κ. Προέδρου τοῦ Συλλόγου,
ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὑψηλὰ καπέλλα καὶ λοφιοστόλιστα πηλί-

ὁ Φιγαρώ τῶν Παρισίων, ἀλλὰ καὶ τὸ Βῆμα αὐτοῦ τοῦ Βερολίνου—ἐφημερίς τῶν πλυντριῶν—καὶ ἡ Μικρὰ Ἑφημερίς τῶν Παρισίων—ἐφημερίς τῶν Κοκοτῶν καὶ τῶν Ἑργατῶν, ὅχι δευτέραν φοράν ἀν' ἐπανελαμβάνετο, ἀλλὰ καὶ δεκάτην, θὰ ἐπλήρουν τὰς στήλας τῶν ὕλης δικαστικῆς. Ὅπωςδὴποτε καὶ αὐτὴ ἡ δικαιολογία τῆς Παλιγγενεσίας ἀπέναντι ἡμῶν εἶναι ἀπόδειξις ὅτι βαθέως συναισθάνεται τὴν δημοσιογραφικὴν αὐτῆς φιλοτιμίαν.

Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς δίκης ἣτις ἔγεινεν εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Καλακούα. Βίς εἶχε ἀποπλανήσει μίαν ἐπέκειτο ἡ καταδίκη του· καὶ ἐπρωτίμα νὰ συμβιβασθῇ· εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διαθέσῃ τὸ ποσὸν εἰκοσι χιλιάδων δραχμῶν ὑπὲρ τῆς κόρης· εἰς σατυρικὸς τῶν Σανδουίχιων Νήσων εὐρεθείς εἰς τὸ συγγενικὸν αὐτοῦ συμβούλιον ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ :

— Τὸ ἀξιοπρεπέστερον εἶναι νὰ δώσῃτε τῆς εἰκοσι χιλιάδες εἰς τοὺς δικαστάς.

Ἄ! τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φαλήρου εἶναι ἀληθὲς ἀθηναϊκὸς θησαυρός. Σοὺ κατεβαίνει μίαν πρωτὴν τῆς Δευτέρας ἐνῷ ὁ ἥλιος λούει τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ σχηματίζει ἐκεῖ πρὸ τῶν λευκῶν ποδῶν τῆς Αἰγίνης μίαν ἀργυρᾶν ζώνην ὡς διὰ ν' ἀπομάξῃ τὴν ἀργυρόπεζαν νῆσον καὶ ρίπτει ἐκεῖ εἰς τὴν παραλίαν ἐπὶ τοῦ ἄμμου τῶν τρελλῶν κυμμάτων ἀκτινοβολοῦντα χρυσοκέντητον πέπλον, σοὺ κατεβαίνει λοιπὸν περὶ τὴν θνὴν πρωϊνὴν ὥραν νὰ μεταβῇς εἰς τὸ Φάληρον, καταλαμβάνεσαι αἰφνιδίως ἀπέναντι τοιαύτης χαρᾶς Θεοῦ ὑπὸ ὀρμητικῆς πράξεως, καὶ ἐκεῖ ὅπου πρὸ διετίας θὰ ἐνόμιζες ἰδεῶδες σου νὰ εὕρῃς ἕνα καφὲν καθαρὸν στρώνεσαι ἐπὶ πολυτελοῦς τραπέζης εἰς ἀνθοκόσμητον χαριτωμένην αἴθουσαν

καὶ καταβροχθίζεις παρισινὴν ὀμελέταν καὶ ξεκοκκαλίζεις πέριδικα «ξεπλουμισμένην» καὶ συνοδεύεις τὰς δύο αὐτὰς βάσεις με τῶσαν εἰδῶν καρκεύματα καὶ τὰς ποτίσεις με ἀθηναίων λευκὸν οἶνον Οἰκονόμου καὶ ἀντι ὄλων τούτων πληρώνεις μετριώτατα, πολὺ μετριώτατα.

Αὐτὸς εἶναι πολιτισμὸς, τὸν ὁποῖον ἐὰν τὸν ἐβλεπον ἐκτεινόμενον καὶ ἐν Ἀθήναις, εὐχαρίστως τὸν ἀντήλλασσον με τὸ Ζάрко-Κριτῆρι.

Ἐν Ἀθήναις ξεύρετε τί γίνεται ὅχι τὴν θνὴν πρωϊνὴν, ἀλλὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἀκόμη. Βισέρχεσαι εἰς δευτερεῖον ξενοδοχεῖον, καθῆσαι, ἐρωτῶν : Ἔχει σοῦπα ; Ὅχι· Ζωμόν ; Ὅχι ; Μπεφτέκι ; Ὅχι· Μπριζόλα τούλάχιστον ; Ὅχι· Χαβιάρι ; Ὅχι· Ὡ τί ἔχει ; Σοὶ ἀπαντῶσι : Πλατάρια γιαχνί !

Σηκόνεσαι ἀπ' ἐκεῖ καὶ εἰσέρχεσαι εἰς τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Προχωρεῖς πρὸς τὸ Ἑστιατόριον· ἀλλ' αἶφνης μεγαλοπρεπὲς ὑπηρετῆς ὀρθοῦται ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ρίπτει τὴν κεφαλὴν ὀπίσω, προβάλλει ἔξω τὸ στήθος, θέτει ἐπ' αὐτοῦ τοὺς βραχίονάς του ἐσταυρωμένας, σχηματίζει ἕνα μορφασμὸν περιφρονήσεως περὶ τὰ χεῖλη καὶ μόλις βλέπων ὑμᾶς ἐρωτᾷ :

— Ζητοῦσιν οἱ Κύριοι ;

Tableu !

— Αὐτὰ εἶναι γεγονότα· καὶ διὰ τοῦτο συγχαίρομεν ἡμεῖς τὸν κ. Κατσίμπαλην διὰ τὸ Φάληρόν του.

Καὶ μία περικοπὴ θεοσεπίας μεταφράσεως ἐκ τοῦ πουριτανοῦ Αἰῶνος :

α . . . Οὕτως ὥστε ἡ βολὴ δ.ελθοῦσα διὰ τοῦ βρα-

κία καὶ λευκοῦς λαιμοδέτας καὶ Τυνησιακὰ παράσημα, ἐπαναστρέφω ἐν θελκτικῇ μελέτῃ πρὸς τὰς γυναῖκάς μας. Εἶχε δίκαιον, ὁ ξένος, ὁ ἀνομολογῶν μοι ἐπ' ἐσχάτων ὅτι δὲν ἔχομεν ὠραίας, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐδικαιούμην ἀντιτασσόμενος αὐτῷ. Διότι ἐν τῇ πόλει μας οὐδαμοῦ σχεδὸν δύνασθε νὰ ἀνεύρῃτε διαυγὲς κάλλος, πλῆσσον τὰ ὄμματα τοῦ ξένου παρατηρητοῦ, ὡς κάτοπτρον πρὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἀλλὰ νοστιμάδα παράδοξος, λαυθάνουσα, μελαγχροινὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ πότε ὑφισταμένη ἐκλείψιν, πότε ὡς πενσέληνος ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀνάσσουσα, νοστιμάδα πάσης ἄλλης νοστιμωτέρα, ὡς εἶνε τὸ ἄλλας μας ἀλμυρότερον τῶν ἄλλων, καὶ προσιτὴ τῷ συγχρωτισθέντι πως με τὰς Κυρίας μας καὶ κατορθώσαντι νὰ καταστῇ μάρτυς τῶν διαφορῶν μορφῶν ὑφ' ἃς ἐκείνη ἐκδηλοῦται, εἰς βλέμμα παρατεταμμένον, εἰς ἀμφίδολον μειδίαμα, εἰς ἀστειότητα, εἰς συνοφρύωσιν, εἰς περιφρόνησιν, εἰς συνδιάλεξιν, εἰς ἄσμα, εἰς χορὸν, εἰς συνέντευξιν. Τὰς γυναῖκάς μας ἀξιόλογα παραβάλλω πρὸς τοὺς σπάρους μας, ἡ ὄψις τῶν σὲ κρατεῖ ἀναποφάσιστον . . . καὶ σὲ γοητεύει ἡ γούσις των. — Δις σημαίνει καταπίπτουσιν εἰς ἐν Νομαρχικὸν Ἀποκαλύψατε !

καὶ ὁ Βύρων παρέστη πρὸ ἡμῶν, ὡς ἐν θεάτρῳ αἰρούμενου τοῦ προπετάσματος παρίσταται ὑψηλὸς ἡθοποιός, Τάλας τις, ἀρχόμενος τῆς ἐπιδείξεως τῆς τέχνης του ἀπὸ γραφικωτάτης ψυχολογικῆς στάσεως πρὸ τοῦ χαίνοντος πλῆθους. Ὡραία στιγμή, καθυγράνασα μετὰ τῶσαν ἄλλων τὰ βλέφαρά μου, καὶ παρ' ὀλίγον εἰς κρήνας δακρύων μετατρέπουσα, εἰμὴ φωνὴ τις ὀπισθέν μου δὲν ἀπέστελλε τρελλὸν εἰς τὰ χεῖλη μου μειδίαμα, ἐν ἀφελείᾳ ψιθυρίσασα : «Χωλὸς Νομάρχης χωλὸν ποιητὴν ἀπεκάλυψε !» Ἄμα τῇ ἀποκαλύψει ἀντήχησαν 9 καινονιοβολαί· εἰς τὸν Ναπολέοντα τῆς ποιήσεως ἀπενέμοντο τιμαὶ στρατηγοῦ ! Καλῶς· ἀλλὰ τὸ θάνατον ἐκεῖνο Μεσολόγγι τοῦ ἀγῶνος, πολὺ ποιητικώτερον τοῦ σχολαστικοῦ ἡμῶν πανηγυρισμοῦ εἶχε τιμήσει τὸν θάνατόν του, μετῆσαν τὰς ὄντως πολυτίμους βολὰς του μετὰ τὰ πολύτιμα 36 τῆς ζωῆς ἐκείνου ἔτη.—Οὐδὲ ἡ ῥητορεία τοῦ κ. Τσαγκάρᾳκη, οὐδὲ τοῦ κ. Καζάζη ἡ εὐγλωττία, οὐδὲ ἡ Παράσχειος, μελωδία ἐντυπώθησαν τόσον εἰς τὸ πνευμά μου, ὥς τὸ ῥητορικὸν παράσημα τοῦ κ. Ραζῆ, καὶ ἡ σπουδὴ, δι' ἧς ἀναγινώσκων μαθητικώτατα, καίτοι διδάσκαλος, τὸ τετράδιόν του, προὔδιδετο ὑποτρέ-

χρίνος καὶ τοῦ στήθους τοῦ στρατηγοῦ χωρὶς νὰ πληγώσῃ αὐτὸν κτλ.»

Βεβαίως ἡ θαυματουργὸς αὐτὴ βολὴ ἦτις περᾶ τὸ στήθος καὶ τὸν βραχίονα χωρὶς νὰ πληγώσῃ θὰ ἦτο ἀπὸ τίμιον ξύλον.

Καὶ ὀλίγα γαλλικὰ τοῦ *Τηλεγράφου* ἐξ ἐπιστημονικῆς διατριβῆς περὶ Πονηροπούλου :

«Audre des Brecs atudieux dne nous axoas consultes.»

Ἡ *Παλιγγενεσία* δημοσιεύει χαριέστατον ἀνέκδοτον περὶ τοῦ γνωστοῦ βουλευτοῦ Εὐρυτανίας Ζηνοπούλου. Εὐρέθη εἰς ἀγαθὸς οἰκονομικὸς ἔφορος ὅστις ἅμα διορισθεὶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνεκάλυψε σπουδαίας καταχρήσεις τοῦ προκατόχου του καὶ ἀφοῦ ἐπανελημμένως ἀνακοινώσας αὐτάς τῷ ὑπουργῷ Σωτηροπούλῳ δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας, νὰ τὸν εὕρῃ καὶ τί ἀπάντησιν ἔλαβεν ; — Ἄφες με, βρε ἀδελφὲ, καὶ μ' ἔχει πιασμένον ἀπὸ τὸν λαιμὸν ὁ Ζηνόπουλος. Ἐπεσε τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἦλθεν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ Παπαμιχαλόπουλος. Πηγαίνει ὁ ἀγαθὸς ὑπάλληλος πρὸς αὐτὸν καὶ τί τοῦ λέγει ; — Ἄφες με, ἀδελφὲ, δίδει μ' ἔχει ἀπὸ τὰ μουστάκια πιασμένο ὁ Ζηνόπουλος.

Τώρα, φαντασθῆτε, ἂν ἤρχετο τρίτος ὑπουργὸς καὶ μετέβαινε παρ' αὐτῷ ὁ ἐντιμὸς ὑπάλληλος ἀπὸ ποῦ θὰ τοῦ ἔλεγεν ὅτι τὸν ἔχει πιασμένο ὁ κ. Ζηνόπουλος.

Μᾶς ἤρεσε πολὺ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας Κρναλαίας. Εἶναι σύντομον, εἶναι πρακτικόν, εἶναι γενικόν. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ὑπὸ προ-

σωπικὴν ἐποψίν ἔχει τοῦτο τὸ ἐνδιαφέρον ὅτι περιλαμβάνει τὸν κ. **Γεράσιμον Μουσούρη**ν, νέον πολλῆς ἀρετῆς, σταθεροῦ χαρακτῆρος καὶ δημοκρατικωτάτων ἀρχῶν.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν περὶ προσλήψεως εἰς συνδυασμὸν διάψευσιν τοῦ φίλου μας κ. **Γεωργίου Φιλαρέτου**. Αὐτὴ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰς ἀρχάς του καὶ μὲ ζῆμιαν ἀκόμη τῶν ἐκλογικῶν του συμφερόντων πὸν τιμᾷ πολὺ καὶ τὸν συνιστᾷ θερμότερον εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐκλογέων Βώλου.

Μᾶς ἔδωκαν τὴν ἐξήγησιν ὅτι ὁ χορὸς τοῦ *Παρνασσοῦ* δὲν θὰ δοθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μελά, ἀλλ' εἰς οἰκίαν Μελά, ἐνθα δηλαδὴ ὁ Μελάς δὲν εἶναι οἰκοδεσπότης, ἀλλὰ σπιτονοικοκύρης. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς λαμβάνω ὑπ' ὅψιν μόνον τὴν 30ην τοῦ μηνός. Καὶ ἐκεῖνο ! Εἴμεθα λοιπὸν συμφωνότατοι μὲ τὸν Σύλλογον *Παρνασσόν*, θερμότατοι ὑπὲρ τοῦ χοροῦ του, τὸν προμαντεύομεν λαμπρὸν ὑπὸ ἐποψίν φώτων, ὠραῖον ὑπὸ ἐποψίν χορευτριῶν, πλούσιον τὴν διακόσμησιν καὶ πλήρη ἔχοντα τὸν στόμαχον. Ὅχι μόνον γλυκὰ καὶ ἀναψυκτικά· αὐτὰ εἶναι πολὺ παιδαριώδη καὶ ὀλίγος ζῶμος εἰς τὸν μπουφὲ καὶ κᾶτι κρύα καὶ ὀλίγον βενσῶ καὶ τότε λαμβάνει ὁ χορὸς πτερὰ καὶ ὁ *Παρνασσὸς* παρᾶ.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς θὰ ἔχωμεν *Σκιαγραφίαν* τοῦ *Ἀχιλλέως Παράσχου* ὑπὸ τοῦ ἀμμήτου μας **Bobb**.

Εἰς **Σύραν** μετέβη ὁ κύριος **Καλεβάν** διὰ νὰ παραστῇ εἰς τὴν **Δέκην τοῦ Βελένδζα**.

μὲν τὸ πολεμικώτατον ἐκεῖνο Βῆμα, ὁ εἰρηνικώτατος Πρόεδρος, καθ' ὃ ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἡττηθεὶς εἰς ἀναφυὲν περὶ κατάρξεως τῆς ῥητορείας ζήτημα.—Ζακυνθία ἀνθοδέσμη ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ κανονίου, ἐφ' οὗ ἐστηριζόμεν, ὡς ἐπ' ἀνθοδόχης τεθειμένη, διαχέει πλουσίαν εὐωδίαν· καὶ ὑπ' ἐκείνης οἶονεὶ μεθυσθεὶς ἡθθανόμην ὁ ἀχάριστος εὐγνωμοσύνην οὐχὶ πρὸς τὰ πτωχὰ τῆς ἀνθῆς, ἀλλὰ πρὸς ποιητικὴν ἐκεῖ που Καρυάτιδα, ὡς νὰ ἦτον ἐκεῖνη ἡ πηγὴ τοῦ ἀρώματος . . . Ἀλλὰ καὶ ἄλλης illusion κατέστην θῆμα· ὑπὸ τὴν διαρκῆ προσήλωσιν τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ τοῦ νοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος, διαρκούντων τῶν πανηγυρικῶν, τὸ πρόσωπόν του ἐμψυχοῦται δι' ἐμέ· καὶ εἶνε ἐστραμμένον πρὸς τοὺς ἀγορητὰς, παρακολουθεῖ πρεπόντως τῶν λόγων αὐτῶν τὰς φάσεις, πότε μὲν εἰς Βυρωνεῖου σαρκασμοῦ μειμίαμα ἐκτρεπόμενον, πότε δὲ φιλομειδῇ εὐαρεσκείας προσδεχόμενον ἔκφρασιν.—Περίεργός τις, μετρῶν, ὡς ἐφαίνετο, τὴν ἀξίαν πρὸς τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐφρόντιζε νὰ ἐρωτᾷ διαδοχικῶς τὸν γείτονα ἅμα τῇ ἀναβάσει ἐκάστου τῶν ῥητόρων :—Ἐκεῖνος τί εἶνε ; —Δικηγόρος.—Ἐκεῖνος ; —Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου !—Ὁ ἄλλος ; —Ἵφηγητής.

—Ὁ Παράσχος τί εἶνε ; — Εἶναι . . . ὁ Παράσχος ! τώρα θὰ ἰδῆς τί εἶνε.

Ἐδῶ ἀναγκάζομαι ἀποτόμως νὰ σταματήσω τὰς ἀναμνήσεις μου, λυπούμενος τὸν χάρτην μου καὶ τὰς στήλας σου. Ἀλλ' ἀρμόζει νὰ ἀφεθῶσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἀγνώστου, ὡς αἱ ὑποληφθεῖσαι ὑπὸ τὴν δουλείαν ἐλληνίδες ἐπαρχίαι, αἱ σεπτότεραι εἰκόνες τῆς πανηγύριως, αἱ κατὰ τὴν δαίτην τῆς αὐτῆς ἡμέρας περὶ τὸν ἀνδριάντα συνωθήσεις πρεσβυτῶν καὶ πρεσβυτίδων, συγχομιζόντων τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τῆς μνήμης των πρὸς ἀσπασμὸν τοῦ ἀναζήσαντος Λόρδου των ; Ἐκεῖνος τὸν περιῆγε καθ' ἐκάστην εἰς τὴν λίμνην μὲ τὸ *πριάρι του*, ἐκεῖνη τὸν ἐδέχθη ἐκπνέοντα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὁ γέρον οὗτος παρίστατο τακτικὸς θεατῆς τῆς σκοπευτικῆς του δεξιότητος, ἡ γραῖα ἐκεῖνη ἀπεθαύμασεν ἅπαξ τὴν ὠραίαν μορφήν του, ἐφίππου παρελαύνοντος, πάντων δὲ πρυτανεύει ὁ γηραιὸς καὶ γλυκύτατος φιλέλλην *Στέλδαχ*, μὲ τόσας ἀναμνήσεις του, ἐν παιδικῇ συγκινήσει ἀφηγουμένης, καὶ τόσα δάκρυα εἰς τοὺς